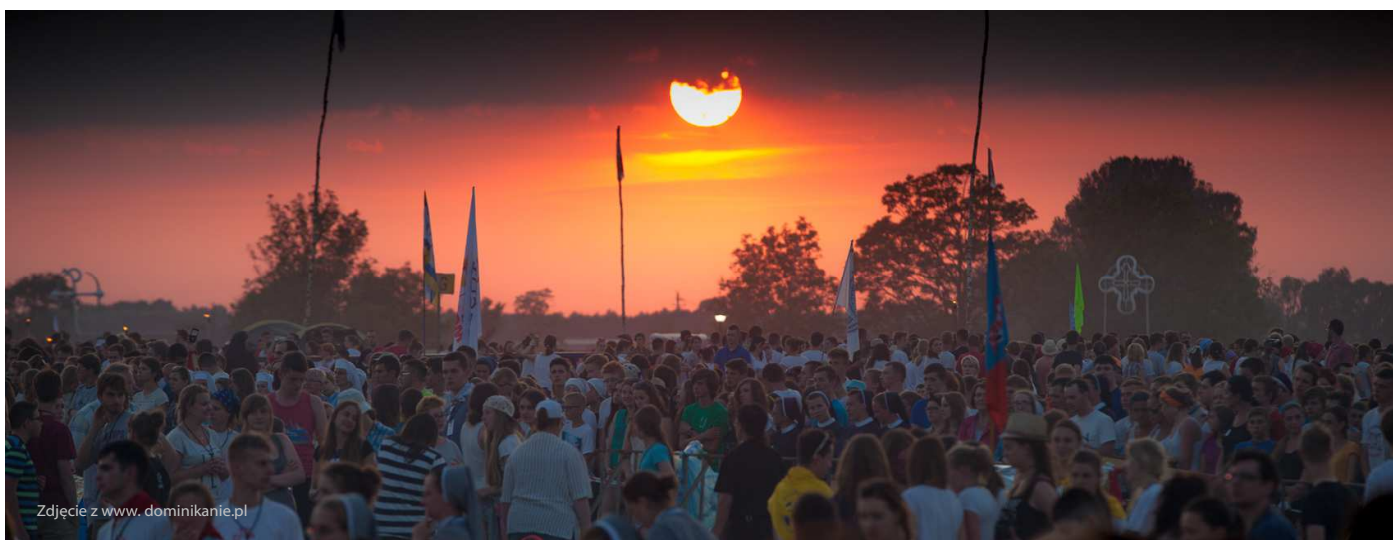

Wiadomość Tygodnia

XIX LEDNICA „W IMIĘ DUCHA ŚWIĘTEGO”

Zdjęcie z www.dominikanie.pl

„Tylko w imię Ducha możemy usłyszeć zaproszenie do małżeństwa, przyjąć powołania do kapłaństwa, odpowiedzieć na zaproszenie do życia konsekrowanego, kochać, przebaczać, powracać, rozdawać. Czy nie tego pragniecie?” – mówił Prymas Polski abp Wojciech Polak do młodych zgromadzonych w sobotę „W imię Ducha Świętego” na Polach Lednickich k. Gniezna. W XIX Spotkaniu Młodych na Polach Lednickich uczestniczyło ponad 75 tysięcy młodych ludzi i około tysiąc kapłanów.

Metropolita gnieźnieński wygłosił homilię podczas Mszy św. celebrowanej pod Bramą Rybą pod przewodnictwem abp. Stanisława Gądeckiego. „Patrząc dziś na was wszystkich cieszę się i dziękuję Bogu, że znów tutaj jesteście!” – przywitał młodych abp Polak. „Myślę, że każdy i każda z nas chciałby przeżyć to kolejne już spotkanie nie tylko jako wielkie wyznanie wiary, ale także jako stan ducha, który trwa dłużej niż tylko jeden dzień” – podkreślił Prymas.

„Chcielibyśmy – mówił dalej – odnaleźć siłę, wziąć stąd moc do walki z własnymi słabościami, pozostać wiernymi w wyborze Chrystusa, nie bać się wyciągnąć szczerze dłoni w kierunku drugiego, pokochać prawdę, nie stracić nadziei. Tak, to jest możliwe, ale tylko w imię Ducha Świętego, tylko wówczas, gdy zwrócimy się do Niego po imieniu, gdy On sam nas napelni, gdy zaufamy Jemu bardziej niż sobie samym” – tłumaczył hierarcha.

Abp Polak powtarzał za papieżem Franciszkiem, że świat potrzebuje dziś mężczyzn i kobiet nie zamkniętych, lecz napełnionych Duchem Świętym, potrzebuje owoców Ducha Świętego: miłości, radości, pokoju, cierpliwości, uprzejmości, dobroci, wierności,

łagodności, opanowania. „Świat potrzebuje ludzi napełnionych Duchem Świętym!” – wołał Prymas.

Metropolita gnieźnieński tłumaczył też młodym, że tylko w imię Ducha Świętego możliwa jest prawdziwa przyjaźń, wspólne dorastanie, a nie tylko spędzanie wolnego czasu razem. „Czy nie za tym tęsknimy?” – pytał.

Msza św. koncelebrowana przez obecnych na Lednicy biskupów i kapłanów była jednym z najważniejszych punktów lednickiego spotkania. Przed jego oficjalnym rozpoczęciem młodzi skorzystali z sakramentu pokuty i pojednania oraz wysłuchali homilii bp. Edwarda Dajczaka o szukaniu Boga. Ćwiczyli też lednickie tańce i śpiewy, a później modlili się Koronką do Bożego Miłosierdzia i wysłuchali konferencji o Duchu Świętym o. Jacka Salija OP. Przez cały czas młodym towarzyszył także organizator lednickich spotkań o. Jan Góra OP. „Cały rok czekam tu na was. Tutaj jesteście w domu” – mówił.

Oficjalne rozpoczęcie spotkania miało miejsce po godzinie 17.00 procesją z relikwiami św. Wojciecha. Niesiono w niej także ikonę Matki Bożej Częstochowskiej i św. Stanisława, krzyż подарowany przez św. Jana Pawła II i odlew jego ręki. Po niej rozpoczęła się na Polach Lednickich pierwsza tematyczna część spotkania – ZIEMIA. Płk. Krzysztof Szopiński skoczył na spadochronie z ziemią z Jerozolimy, a Drogą III Tysiąclecia przeszła międzynarodowa procesja, w której siostry Misjonarki Chrystusa Króla dla Polonii Zagranicznej niosły flagi narodowe i ziemię z różnych zakątków świata. Z kolei młodzież ucałowała ziemię jak czynił to zawsze św. Jan Paweł II i wysypała na Pola Lednickie ziemię ze swoich rodzinnych stron.

Kolejna część spotkania WODA symbolizowana była przez niebieski dym, a wypełniła ją inscenizacja Polskiego Teatru Tańca do ewangelicznej opowieści o spotkaniu Jezusa z Samarytanką przy studni. Przed Mszą św. na Pola Lednickie dotarł też Lednicki Maraton, który wystartował o godz. 12.30 sprzed poznańskich krzyży upamiętniających wydarzenia czerwca 1956. Biegacze trzymali wielką biało-czerwoną flagę. Razem z nimi jechała na wózku niepełnosprawna Paulina. Maratończycy przekazali Prymasowi Polski ogień wolności sprzed poznańskich krzyży.

Po Mszy św. na Lednicy zabrzmiał po raz kolejny głos św. Jana Pawła II wołający o moc Ducha Świętego i apelujący do rodaków, by byli mocni bardziej niż w innej epoce dziejów. Następnie rozpoczęło się nabożeństwo nałożenia rąk. Obecni na spotkaniu biskupi wraz z Prymasem Polski i abp. Gądeckim nałożyli dłonie na głowy kapłanów, a kapłani uczynili to samo błogosławiąc uczestników spotkania. Abp Wojciech Polak pobłogosławił też chór lednicki, a później wspólnie z nim na scenie zaśpiewał dobrze znaną młodą pieśń „Nie lękajcie się!”.

O zmierzchu na Polach Lednickich rozpoczęło się nabożeństwo OGNIA, podczas którego z Ostrowa Lednickiego przywieziony został ogień, który o. Paweł Kozacki OP, prowincjał polskich dominikanów przekazał Prymasowi Polski, a on przekazał go

dalej różnym grupom apostołskim, które przyjmując pochodnię modliły się o dary Ducha Świętego. Młodzi wysłuchali też przesłania papieża Franciszka.

„Wasze życie, jako siostr i braci Jezusa, jako Jego uczniów, nie może być puste, nijakie, bez celu. Otwórzcie serca dla Ducha Świętego, by napełnił je swoimi darami. Przyjmijcie Go, jako szczególnego Gościa, napełnijcie wasze serca Jego obecnością. Proście, by codziennie Wam towarzyszył w pracy, w nauce, w modlitwie, w podejmowaniu decyzji, w pokonywaniu siebie i czynieniu dobra. Bądźcie mężni Jego mocą. Z Nim przemieniacie świat. To Duch Święty daje prawdziwe życie, leczy naszą samotność, nieustannie nam towarzyszy i prowadzi. Dojrzejcie do pełni takiego życia, do pełni miłości. Biercie za nie odpowiedzialność, nie poprzestając na pozorach. Przyjmijcie Ducha Poczyciela, jak w dniu bierzmowania. Otwórzcie serca na Jego świętość i moc. Niech On umocni waszą wiarę, nadzieję, prowadzi ku dojrzałej i odpowiedzialnej miłości, która jest mocniejsza niż śmierć. Niech pomaga wam podejmować, na tym naszym etapie dziejów, wielki dialog z Bogiem, z człowiekiem i ze światem. Pełni mocy Ducha Świętego idźcie tam, gdzie On was pośle. Odwagi! Z Nim wyruszenie w drogę! Niech On sam Was prowadzi! Z serca wam błogosławię” – mówił papież.

W sposób szczególny na Lednicy zaakcentowany został trwający Rok Życia Konsekwowanego. Drogą III Tysiąclecia przeszła procesja zakonów ukazująca bogactwo darów i charyzmatów życia konsekwowanego.

Ostatnią częścią sobotniego spotkania było nabożeństwo WIATRU symbolizowane przez biały dym. Godzinę przed północną młodzież w ciszy adorowała Najświętszy Sakrament, a później po raz kolejny wybrała Chrystusa na swojego Pana, dając temu wyraz przejściem przez Bramę Rybę, które trwało długo w noc. Według informacji organizatorów w XIX Spotkaniu Młodych na Polach Lednickich uczestniczyło ponad 75 tysięcy młodych ludzi i około tysięcy kapłanów. Spotkanie było trzecim przygotowującym młodych do przyszłorocznej 1050. rocznicy Chrztu Polski. Poprzednie odbyły się pod hasłami „W Imię Ojca” i „W Imię Syna”.

Za: KAI

ZAPROSZENIE PREFEKTA KONGREGACJI

Przewielebna Przełożona, Przewielebny Przełożony Generalny,

Jak wiadomo, wśród wydarzeń organizowanych przez nasze Dykasterium w Rzymie w kontekście Roku Życia Konsekwowanego, przewidzieliśmy międzynarodowe spotkanie dla młodych osób konsekwowanych, które będzie miało miejsce w dniach od 14 wieczorem do 19 września 2015. Tytułem spotkania jest: „Obudźcie świat! Ewangelia, proroctwo, nadzieja”.

Przewidujemy, że może wziąć w nim udział kilka tysięcy młodych konsekwowanych z całego świata, należących do instytutów na prawie papieskim i na prawie diecezjalnym będących w okresie pre-nowicjatu aż do dziesięciu lat profesji wieczystej.

Od kilku dni na naszej stronie congregazionevitaconsacrata.va można znaleźć link **Iscrizione Laboratorio** (zapisy) w różnych językach, gdzie można dokonać zgłoszenia się na spotkanie on line, przez internet. Prosimy też o rozpowszechnienie w mediach Waszego Instytutu tę informację, tak aby była jak najszerzej znana.

Jak można przeczytać w notatkach towarzyszących kwestionariuszowi zgłoszenia, prosimy od każdego z uczestników symboliczną kwotę 10 euro za uczestniczenie w spotkaniu. To oczywiście nie wystarczy na pokrycie przewidzianych wydatków. Dlatego też apelujemy do wspaniałomyślności Waszych Instytutów, prosząc także Was o danie wkładu pieniężnego w dowolnej wysokości. Mamy nadzieję, że wspólnota dóbr wśród tylu osób pozwoli na stawienie czoła kosztom spotkania a także pozwoli pomóc niektórym młodym przyjeżdżającym z kontynentów.

Dziękuję za uwagę. Z braterskim pozdrowieniem w Panu

+ Jose Rodriguez Carballo, OFM
Arcybiskup Sekretarz

Tłumaczenie M. Jolanta Olech

Wiadomości Krajowe

JASNA GÓRA: SYMPOZJUM O INDYWIDUALNYCH FORMACH ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Międzynarodowe Sympozjum Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego pod hasłem: „Być miłością w sercu Kościoła” odbywało się na Jasnej Górze od piątku, 5 czerwca do niedzieli, 7 czerwca. W sympozjum uczestniczyło ponad 200 osób, przyjechały także panie z Litwy i Ukrainy. Obecni byli: bp Kazimierz Gurda, przewodniczący Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego; bp opolski Rudolf Pierskała, a także bp Robert Brahm z Niemiec.

Wśród zaproszonych gości znaleźli się m.in.: o. Leonello Leidi z Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego; ks. prof. Marek Chmielewski, Katolicki Uniwersytet Lubelski; ks. prof. Krzysztof Pawlina, Pański Wydział Teologiczny w Warszawie.

„W tym roku zorganizowaliśmy sympozjum międzynarodowe, choć już od kilku lat organizujemy co dwa lata sympozja, ale w tym roku ze względu na Rok Życia Konsekrowanego w Polsce, dla jego podkreślenia, postanowiliśmy zorganizować sympozjum międzynarodowe” – wyjaśnia Elżbieta Hurman, dziewica konsekrowana, rzecznik prasowy Międzynarodowego Sympozjum.

„Dziewictwo konsekrowane to jest najstarsza forma życia konsekrowanego w Kościele, ona jest starsza niż życie zakonne – mówi Elżbieta Hurman – Już u początków Kościoła były panie, które deklarowały swoje życie dla Chrystusa w czystości, i w pierwszym okresie Kościoła tak mniej więcej do 200. roku, to była tylko taka deklaracja ustna wobec biskupa wspólnoty. Następnie wraz z rozwojem Kościoła, kiedy zaczęły się rozwijać inne formy życia konsekrowanego, rozwinęła się uroczysta praktyka konsekracji dziewczyn, i to trwało do XII wieku.

Sobór Watykański II podjął temat konsekracji dziewczyn żyjących w świecie. Odnowiony ryt został zaaprobowany przez papieża Pawła VI. Congregatio de Culto Divino 31 maja 1970 r. opublikowała ryt, który wszedł w życie 6 stycznia 1971 r. w Kodeksie Prawa Kanonicznego, promulgowanym 25 stycznia 1983 r., stanowi dziewczę poświęcony jest kan. 604. Polski przekład Obrzędu konsekracji dziewczyn został zatwierdzony przez Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramen-

tów 28 maja 1990 r. i wydrukowany w 2001 r. w 2006 r. zostaje powołana Podkomisja KEP ds. Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego.

Obecnie w Kościele rozwija się także wdowieństwo konsekrowane. „To są panie, których korzenie też sięgają pierwszych wieków Kościoła, i one do życia konsekrowanego wchodzi przez obrzęd błogosławieństwa wdów. Z tym, że jeśli chodzi o stan wdów, to również jest to forma przeznaczona dla mężczyzn, czyli również wdowcy mogą przystąpić do takiego obrzędu i stać się osobą konsekrowaną, w przypadku dziewczyn nie ma takiej możliwości” – tłumaczy Elżbieta Hurman.

W Polsce obecnie jest ponad 200 dziewczyn konsekrowanych i ponad 250 wdów konsekrowanych.

*

W piątek, 5 czerwca rozważanie apelowe poprowadził ks. Arkadiusz Okrój, przewodniczący Podkomisji KEP ds. IFŻK.

W sobotę, 6 czerwca o godz. 11.15 w Kaplicy Różańcowej na Jasnej Górze miała miejsce konferencja prasowa, którą poprowadził o. Robert Jasiulewicz, rzecznik Jasnej Góry. „Dziewice konsekrowane, podobnie ma się rzecz z wdowami, nie tworzą wspólnoty, nie tworzą struktur, nie mają swojej przełożonej, ich wspólnotą jest Kościół diecezjalny, są posłuszne swojemu biskupowi, to on zgadza się na podjęcie formacji, która ma przygotować do konsekracji, następnie udziela konsekracji, i w między czasie wypracowuje wizję realizacji powołania dla tej pani, którą konsekruje” – wyjaśniał ks. Arkadiusz Okrój.

„Od zawsze, odkąd pamiętam miałam w sercu takie pragnienie bycia dla Kościoła lokalnego, to jest taska, a nie coś co może sobie wymyślić małe dziecko. Jak miałam 12, 13 lat zawsze powtarzałam, że ko-

cham Kościół. I kiedy wzrastałam, zaczęłam szukać, w jaki sposób mogę realizować swoje życie i być szczęśliwą po prostu, to myślałam przez moment o Instytucie Świeckim, ale bardzo szybko zorientowałam się, że jest to forma życia wspólnotowego, która ma konkretny charakter, to zrezygnowałam, bo uznałam, że to nie jest taka forma, która pozwoliłaby mi być blisko mojego Kościoła lokalnego, i bardzo długo szukałam. Mając trzydzieści kilka lat znalazłam w Prawie Kanonicznym taki zapis, który mówił o formie życia, jakim jest stan dziewic. Kiedy dowiedziałam się czegośkolwiek na ten temat, poszłam z tym do księdza biskupa. Ksiądz Biskup powiedział, że nie wie nic na ten temat, się spróbuje się zorientować, i kolejna rozmowa, to była rozmowa, która wyznaczała termin konsekracji. Konsekracja odbyła się w ciągu kilku miesięcy” – opowiada o swojej drodze powołania Anna maria, dziewica konsekrowana.

Wcześniej o godz. 7.30 Mszy św. przed Cudownym Obrazem odprawionej w ramach Sympozjum przewodniczył abp Wacław Depo, metropolita częstochowski. „Naszym nieustannym zadaniem jest pozwolić Bogu działać, otworzyć się na działanie Bożego Ducha – podkreślił w homilii abp Depo – Każdy z nas może postawić sobie pytanie, jak wygląda nasze życie w Duchu Świętym, który jest rozlany w naszych sercach od momentu naszego chrztu? Jak wygląda nasza miłość codzienna? Co to oznacza, być miłością w sercu Kościoła na wzór św. Teresy od Dzieciątka Jezus? W czym wyraża się nasza tożsamość nowego stworzenia?”.

„Jako konsekrowani, ukryci w sercu Maryi i chronieni pod Jej płaszczem, starajmy się w swoim sercu, w swoich modlitwach, w swoich dziełach, ascezie, radach ewangelicznych, pogłębiać więź z Maryją, Matką Boga i Kościoła” – zachęcał arcybiskup.

W czasie Sympozjum zostały przedstawione następujące wykłady: „Tożsamość indywidualnych form życia konsekrowanego w Kościele” wygłosił o. Leonello Leidi; „Maryja wzorem konsekrowanego dziewictwa i wdowieństwa w Kościele” – ks. prof. Marek Chmielewski; „Misja indywidualnych. Za: www.jasnagora.com

50-LECIE BIBLIJ TYSIĄCLECIA W POZNANIU

Przed 50 laty, w 1965 r., ukazała się w Wydawnictwie Pallottinum w Poznaniu Biblia Tysiąclecia. W niedzielę 31 maja br. w kościele Księży Pallotynów w Poznaniu dziękowano Bogu i ludziom za ten dar, jakim jest Biblia Tysiąclecia dla Kościoła w Polsce po 1000 latach chrześcijaństwa.

Uroczystej mszy św. przewodniczył i homilię wygłosił J.E. Ks. Abp Stanisław Gądecki – Metropolita Poznański. W swojej homilii nawiązał do roli i znaczenia Biblii w życiu Kościoła i człowieka

oraz Biblii Tysiąclecia w życiu Kościoła w Polsce, w polskiej kulturze i w polskim języku. Wraz z nim koncelebrował mszę św. J.E. Ks. Bp Stefan Cichy, obecnie wiceprzewodniczący, a wcześniej przewodniczący Komisji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów KEP, oraz kilkudziesięciu kapłanów, w tym bibliści z różnych stron Polski i różnych ośrodków naukowych. Opactwo Benedyktynskie z Tyńca reprezentował opat o. Szymon Hiżycki OSB. Na dziękczynnej mszy św. obecni byli dyrektorzy wielu wydawnictw katolickich z Polski, księgarze i pracownicy Pallottinum. Oprawę muzyczną przygotował Ks. Dr Dariusz Smolarek SAC ze scholą gregoriańską z WSD Księży Pallotynów.

Za: www.wroclaw.gosc.pl

ODPUST W ŚWIĘTEJ LIPCE

W niedzielę 31 maja br., w położonym na pograniczu Warmii i Mazur Sanktuarium Matki Bożej Świętolipskiej, czczonej jako Matka Jedności Chrześcijań, odbyła się uroczystość odpustowa Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. Jej obchody rozpoczęły się w przeddzień Mszą św. o 18.00, nabożeństwem majowym, procesją na cmentarz i modlitwą przy grobach świętolipskich zmarłych.

Następnie czuwanie modlitewne w bazylice prowadzili przedstawiciele miejscowej parafii. Modlitwie Apelu Maryjnego o godz. 21.00 przewodniczył Przełożony Prowincji Wielkopolsko-Mazowieckiej Towarzystwa Jezusowego (jezuitów) o. Tomasz Kot SJ, który ponowił akt zawierzenia tejże prowincji Matce Bożej Świętolipskiej. Kolejną grupę, która włączyła się w całonocne czuwanie stanowili jezui-

icy nowicjusze, którzy zaproponowali zebraniem modlitwę Akatystu. Po modlitwie różańcowej i Mszy św. o północy czuwanie trwało do porannej Mszy o 7.00.

W niedzielę, przed uroczystą sumą odpustową o godz. 11.00 zaczęli licznie przybywać pielgrzymi indywidualni oraz podążający do sanktuarium w tzw. pielgrzymce gwiazdzistej: m. in. z Giżycka, Kętrzyna, Reszła i Mrągorowa. Ci ostatni wyruszyli o 4.00 w liczbie ok. 450 osób. Na trasie 19 km, dzielących Mrągorowo od

Świętej Lipki, dołączały do nich kolejne grupy pątników.

Głównej Eucharystii, sprawowanej na placu przed bazyliką, przewodniczył koadiutor Metropolity Warmińskiego, ks. abp Józef Górzyński, a kazanie wygłosił ks. abp senior Edmund Piszc. Kaznodzieja rozpoczął swą refleksję od nawiązania do tajemnicy Trójcy Świętej, która wpisuje się w życie chrześcijańskie już od momentu chrztu: „Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”. Następnie skoncentrował się na postaci Maryi, ukazując Ją jako Służebnicę, czyli Tę, która zawsze działa wobec innych na rzecz dobra a nie zła.

Uroczystość zakończyła się procesją eucharystyczną wokół placu przed bazyliką i błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem. *Aleksander Jacyniak SJ, kustosz sanktuarium.* Za: www.jezuici.pl

PREZYDENT ODZNAaczył O. WIŚNIEWSKIEGO

Ojciec Wiśniewski otrzymał od prezydenta Krzyż Wielki Orderu Odrodzenia Polski – „w uznaniu wybitnych zasług w kształtowaniu patriotycznych postaw Polaków, za działalność duszpasterską oraz chrześcijańskie świadectwo wolności, humanizmu i tolerancji”.

Dominikanina uhonorował prezydent Bronisław Komorowski. Uroczystość odbyła się 3 czerwca w Pałacu Prezydenckim w Warszawie, w przeddzień Święta Wolności – ustanowionego na pamiątkę wyborów z 4 czerwca 1989 roku, które zapoczątkowały upadek komunizmu w Polsce. Zwracając się do ojca Ludwika, prezydent Komorowski dziękował dominikaninowi za osobisty przykład i wychowanie „nas wszystkich do wolności – ale wolności, która nie może istnieć w oderwaniu od wartości”.

Urodzony w 1936 roku ojciec Ludwik Wiśniewski był w czasach PRL duszpasterzem akademickim w Gdańsku, Wrocławiu, Lublinie i Krakowie. Do jego wychowanków należeli m.in.: Bogdan Borusewicz, Aleksander Hall, Janusz Krupski i Arkadiusz Rybicki. W stanie wojennym i w późniejszych latach propagował ideę walki „bez przemocy z komunizmem”.

Znany był z działalności opozycyjnej. Głośnym echem odbił się w 1976 roku jego list do Edwarda Gierka, w którym domagał się poszanowania wolności religijnej przez komunistów. Zdobył się

też na niemy protest w obronie więzionego przez władze Władysława Frasyniuka, jednego z czołowych liderów „Solidarności” – gdy latem 1986 roku stanął w centrum Wrocławia z transparentem: „Uwolnić Władka Frasyniuka”.

Po upadku komunizmu wyjechał do Sankt Petersburga w Rosji, gdzie pracował w parafii św. Katarzyny Aleksandryjskiej. Obecnie mieszka w Lublinie i prowadzi „Akademię Złota 9” – miejsce spotkań młodzieży z osobami życia publicznego.

Za: www.dominikanie.pl

NADZWYCZAJNY JUBILEUSZ: 70-LECIE KAPŁAŃSTWA

W niedzielę 10 maja 2015 r. we wspólnocie pallotyńskiej w Wałbrzychu celebrowaliśmy niezwykły jubileusz 70-lecia kapłaństwa ks. Józefa Lisiaka SAC. W uroczystości wziął udział ksiądz prowincjał Adrian Galbas SAC, który wraz z Jubilatem sprawował Mszę św.

Ksiądz Prowincjał podkreślił w homilii znaczenie kapłaństwa oraz wielkie świadectwo wierności Bogu ks. Józefa. Zauważył, że Jubilat może być przykładem dla każdego z nas w realizacji kapłańskiego i pallotyńskiego powołania. Ks. Adrian Galbas na koniec Mszy św. podziękował ks. Józefowi za jego świadectwo, rozm-

dlenie, oddanie i pracowitość oraz wręczył błogosławieństwo papieskie z okazji jubileuszu.

Kontynuacją uroczystości jubileuszowych w naszej wspólnocie była obecność bp.

Ignacego Deca, który 26 maja udzielił młodzieży sakramentu bierzmowania. Ksiądz Biskup zauważył, że ks. Józef jest jedynym kapłanem w diecezji świdnickiej, który może poszczycić się takim jubileuszem. Hierarcha przypomniał, że czasy w których zaczynało się kapłaństwo ks. Józefa były bardzo trudne. Pomimo tego, ks. Józef nie zraził się trudnościami. Przeciwnie – dał świadectwo, że można wiernie służyć Bogu oraz być człowiekiem szczęśliwym i spełnionym w powołaniu kapłańskim.

Ks. Józefowi życzymy wielu łask Bożych, opieki Matki Bożej Królowej Apostołów oraz św. Wincentego Pallottiego. Niech dobry Bóg obdarza ks. Józefa zdrowiem i swoim błogosławieństwem. *Ks. Karol Burban SAC*
Za: [InfoSac](#)

W PIENIĘŻNIE ZAKOŃCZENIE KONKURSU „Gdy myślę misje...”

30 maja w Misyjnym Seminarium Duchownym Księża Werbistów w Pieniężnie uroczystie zakończono II edycję Konkursu literacko-plastycznego „Gdy myślę misje...”. W uroczystości wzięło udział około 300 dzieci, młodzieży i dorosłych.

Już od wczesnych godzin rannych zaczęły przyjeżdżać autokary z dziećmi. Na początku zorganizowano dzieci w cztery grupy noszące nazwy czterech kontynentów. Każdej grupie przydzielono też kolor rozpoznawczy odpowiadający kolorom poszczególnych kontynentów na różańcu misyjnym: zielony dla Afryki, żółty dla Azji, niebieski dla Oceanii i czerwony dla Ameryki.

O 10.00 rozpoczęła się Msza Świąta, której przewodniczył o. Wiesław Dudar SVD, Dyrektor Referatu Misyjnego w Pieniężnie. Podczas niej dzieci ofiarowały między innymi kosz ze środkami czystości przeznaczonymi na misje. Po Mszy św. uczestnicy udali się w swoich grupach na zajęcia związane z tematyką misji. W auli seminaryjnej z dziećmi spotkał się o. Przemysław Szumacher SVD, który opowiadał o pracy misyjnej w Paragwaju, pokazywał zdjęcia i odpowiadał na pytania. Uczestnicy warsztatów muzycznych poznawali pieśni i piosenki religijne w językach chorwackim, hebrajskim i ndebele, używanym w RPA i Zimbabwie, a podczas warsztatów plastycznych dzieci uczyły się wyrabiać grzechotki z butelek po wodzie mineralnej lub malowały aniołki.

Inna grupa dzieci wzięła udział w pokazie uderzania w bębny afrykańskie, który był słyszany w całym seminarium. W sali kinowej Muzeum Misyjno-Etnograficznego można było natomiast zobaczyć film misyjny poświęcony pracy o. Mariusza Mielczarka SVD, misjonarza w Boliwii.

W salach Muzeum zaprezentowano zwycięskie i wyróżnione prace plastyczne młodych uczestników. Przyglądając się im można najczęściej dostrzec szeroki uśmiech misjonarza lub misjonarki i radość ludzi, do których przybywają. Jak widać, uczestnicy konkursu dobrze zrozumieli słowa papieża Franciszka, który powiedział: „Chrześcijanin jest człowiekiem radości”.

Po tak pracowitym przedpołudniu organizatorzy i goście zgromadzili się na tarasie Referatu Misyjnego na wspólnym posiłku. Na zakończenie wszyscy udali się przed główne wejście seminarium, aby tam wypuścić w niebo kolorowe balony – symbol pozdrowień i uśmiechów, które dzieci zgromadzone w Pieniężnie przesyłały dzieciom i misjonarzom na innych kontynentach.

Widząc odzew i popularność, z jakim Konkurs literacko-plastyczny się spotkał, organizatorzy już myślą o trzeciej jego edycji.
Za: www.werbisci.pl

HISTORYCZNY MEMORIAŁ W ZAWADZIE POD TARNOWEM

Ponad dwustu zawodników pobiegło, aby uczcić pamięć franciszkanina O. Zbignie-

wa Strzałkowskiego. Po raz dwunasty w Zawadzie koło Tarnowa z której pochodzi nowy meczennik został zorganizowany memoriał.

W tym roku bieg był szczególnie, bo znana jest już data beatyfikacji zamordowanego

w Peru polskiego franciszkanina. Na starcie stanęło wielu młodych oraz starszych biegaczy. - *Dla nas jest to ważna impreza, ponieważ pochodzimy z Zawady. Chodziliśmy do tutejszej szkoły podstawowej i wiele wiemy o o. Zbigniewie – mówią młodzi biegacze.*

- Z roku na rok uczestników memoriału jest coraz więcej – podkreśla Krzysztof Nowak, dyrektor szkoły podstawowej i gimnazjum w Zawadzie. - W 2004 roku kiedy rozpoczynaliśmy to nasze bieganie, chcieliśmy by ten bieg był kontynuowany. I tak dobiegliśmy do beatyfikacji naszego rodaka, ale nie stajemy w miejscu – dodaje. Sługa Boży Zbigniew Strzałkowski ukończył tę szkołę, której jest teraz patronem.

- Cieszy nas fakt, że memoriał jest coraz bardziej znany, a ludzie którzy tu przybywają pamiętają o O. Zbigniewie – podkreśla Bogdan Strzałkowski, brat zamordowa-

nego franciszkanina. - W minionych edycjach spotkałem ludzi, którzy przyjechali do Małopolski z Mazowsza czy Pomorza.

Przed memoriałem została odprawiona uroczysta Msza św., a po niej młodzi biegacze wyruszyli na trasy. Uczestnicy biegali z kilku kategorii wiekowych, na różnych dystansach. Memoriał O. Zbigniewa Strzałkowskiego odbywa się pod patronatem ordynariusza diecezji tarnowskiej bpa Andrzeja Jeża.

Beatyfikacja zamordowanego franciszkanina z Zawady odbędzie się 5 grudnia w Peru. Za: www.rdn.pl

Refleksja tygodnia

PAPIEŻ DO DUCHOWNYCH I OSÓB KONSEKROWANYCH W SARAJEWIE

Drodzy bracia i siostry,

Kieruję do was wszystkich moje serdeczne pozdrowienie, obejmując nim także waszych chorych i starszych współbraci i współsiostry, którzy nie mogą tutaj być, łącząc się z nami duchowo. Dziękuję wam za służbę, jaką każdy z was pełni dla Ewangelii i Kościoła. Przybyłem do waszego kraju jako pielgrzym pokoju i dialogu, aby utwierdzić i dodać otuchy braciom w wierze, a zwłaszcza wam, powołanym do pracy „na pełny etat” w winnicy Pańskiej. Pan nam mówi: „Oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,20). To właśnie ta pewność, budzi pociechę i nadzieję, zwłaszcza w chwilach trudnych dla posługi. Myślę o dawnych i obecnych cierpieniach i doświadczeniach waszych wspólnot chrześcijańskich. Pomimo, że żyliście w tej sytuacji, nie poddaliście się rezygnacji, wytrwaliście usiłując podchodzić do trudności osobistych, społecznych i duszpasterskich w niestrudżonym duchu służby. Bóg wam za to zapłać!

Wyobrażam sobie, że sytuacja liczebnej mniejszości Kościoła Katolickiego w waszej ojczyźnie, a także niepowodzenia waszej posługi, sprawiają niekiedy, że czujecie się, jak uczniowie Jezusa, wtedy, gdy mimo, iż całą noc ciężko pracowali, nic nie ułowili (por. Łk 5, 5). Ale to właśnie w takich chwilach, jeśli powierzamy się Panu, doświadczamy odnawiających w nas ufność i nadzieję siły Jego Słowa i mocy Jego Ducha. Owocność naszej posługi zależy przede wszystkim od wiary; wiary w miłość Chrystusa, od którego nic nie może nas nigdy oddzielić, jak mówi apostoł Paweł (por. Rz 8,35-39), czego od doświadczeń się oczekuje! Wspiera nas także i ożywia braterstwo; braterstwo między księżmi, między zakonnikami, między świeckimi osobami konsekrowanymi, między klerykami Braterstwo między nami wszystkimi, których Pan wezwał, by zostawili wszystko i poszli za Nim, daje nam radość i pocieszenie, czyniąc naszą pracę bardziej skuteczną. Jesteśmy świadkami braterstwa!

„Uważajcie na samych siebie i na całe stado” (Dz 20,28). Ta zachęta świętego Pawła – przekazana w Dziejach Apostolskich – przypomina nam, że jeśli chcemy pomagać innym na drodze do świętości, to nie wolno nam zaniedbywać samych siebie, to znaczącego naszego uświęcenia. I odwrotnie, poświęcenie wiernemu ludowi Bożemu, zanurzenie w jego życiu, a zwłaszcza bliskość wobec ubogich i maluczkich umacnia nas w podobieństwie do Chrystusa. Troska o swoją osobistą świętość oraz miłość duszpasterska wobec ludu zawsze łączą się ze sobą i wzajemnie się ubogacają. Nigdy nie wolno ich rozdzielać.

Co dla kapłana i osoby konsekrowanej znaczy, dzisiaj, tutaj, w Bośni i Hercegowinie, służyć stadu Bożemu? Myślę, że oznacza to realizowanie duszpasterstwa nadziei, strzegąc owiec, które są w owczarni, ale także wychodząc w poszukiwaniu tych, którzy oczekują Dobrej Nowiny i nie potrafią o własnych siłach znaleźć lub odnaleźć na nowo drogi prowadzącej do Jezusa. Spotkanie ludzi tam, gdzie żyją, a także tej części stada, która znajduje się poza ogrodzeniem, z dala, a czasami nie znając jeszcze Jezusa Chrystusa. Zadbanie o formację katolików w wierze i w życiu chrześcijańskim. Zachęcanie wiernych świeckich, by aktywnie uczestniczyli w misji ewangelizacyjnej Kościoła. Dlatego zachęcam was, byście rozwijali wspólnoty katolickie otwarte, „wychodzące ku światu”, zdolne do gościnności i spotkania oraz odważnie świadczące o Ewangelii.

Ksiądz, osoba konsekrowana są powołani, by żyć niepokojami i nadziejami swojego ludu; do działania w konkretnych sytuacjach swoich czasów, często naznaczonych napięciami, niezgodą, nieufnością, niepewnością i ubóstwem. W obliczu sytuacji najboleśniejzych prosimy Boga o serce potrafiące się wzruszyć, zdolne do empatii. Nie ma lepszego świadectwa, niż bycie blisko potrzeb materialnych i duchowych ludzi. Naszym zadaniem, zadaniem biskupów, kapłanów i zakonników jest sprawienie, aby ludzie odczuwali bliskość Boga, Jego rękę pocieszającą i uzdrawiającą; opatrywanie ran i łez naszego ludu; nieustanne otwieranie serca i wyciąganie ręki do tych, którzy nas proszą o pomoc i do tych, którzy, być może z powodu wstydu nas o nią nie proszą, ale bardzo jej potrzebują. W związku z tym pragnę wyrazić moją uznanie

dla sióstr zakonnych, za to wszystko, co wielkodusznie czynią, a przede wszystkim za ich wierną i troskliwą obecność.

Drodzy kapłani, zakonnicy i zakonnice, zachęcam was do radoznego kontynuowania waszej posługi duszpasterskiej, której owocność zależy od wiary i łaski, ale także świadectwa życia pokornego i oderwanego od interesów świata. Proszę was, nie popadajcie w pokusę stawiania się swego rodzaju elitą zamkniętą w sobie. Wielkoduszne i jasne świadectwo kapłańskie i zakonne stanowi przykład i pobudkę dla seminarzystów i dla osób, które Pan powołuje do swojej służby. Stojąc u boku młodych, zachęcając ich do uczestnictwa w pewnych doświadczeniach posługi i modlitwy, pomagacie im w odkryciu miłości Chrystusa i otwarciu się na Boże wezwanie. Niech wierni świeccy będą w was mogli dostrzec tę miłość wierną i ofiarną, jaką Chrystus pozostawił jako testament swoim uczniom.

Maryja Dziewica stoi zawsze u naszego boku jako troskliwa matka. Jest pierwszą uczennicą Pana i wzorem życia poświęconego Jemu i braciom. Kiedy przeżywamy trudności, czy napotykamy sytuację, w obliczu której odczuwamy całą naszą bezsilność, zwracamy się do Niej z ufnością dzieci. A ona zawsze mówi nam – jak podczas wesela w Kanie – „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2,5). Uczy nas, by słuchać Jezusa i iść za Jego Słowem, ale z wiarą! To jest Jej tajemnica, którą pragnie nam przekazać jako matka: wiara, prawdziwa wiara, której jeden okrusz starczy, aby góry przenosić!

Z tym ufnym zawierzeniem możemy służyć Panu z radością i być wszędzie siewcami nadziei. Zapewniam was o mojej pamięci w modlitwie i serdecznie błogosławię was wszystkich i wasze wspólnoty. Proszę nie zapominać modlić się za mnie.

Za: www.radiomaryja.pl

Wiadomości zagraniczne

SARAJEWO: SPOTKANIE PAPIEŻA Z DUCHOWNYMI I OSOBAMI KONSEKROWANYMI

Po krótkim odpoczynku w nuncjaturze Franciszek udał się do sarajewskiej katedry Najświętszego Serca Pana Jezusa. Czekali tam już na niego księża, zakonnicy i seminarzyści. Papież wpiersz modlił się przez chwilę przed miejscem, gdzie spoczywa pierwszy metropolita Sarajewa, a zarazem budowniczy katedry, abp Josef Stadler. Do tej postaci nawiązał kard. Vinco Puljić witając Ojca Świętego. Przypomniał trudne doświadczenia ostatniej wojny i związane z tym cierpienia tak wielu ludzi. Mówił również o strukturze Kościoła w Bośni i Hercegowinie, przedstawiając m.in. posługujące w tym kraju zakony.

Trudnych doświadczeń, ale także o radości służby Panu dotyczyły trzy złożone świadectwa: kapłana, zakonnika i siostry zakonnej. Ks. Zvonimir Matijević z diecezji Banja Luka opowiedział o swoim aresztowaniu w czasie wojny, o doznanych torturach, które doprowadziły go do skrajnego wyczerpania. Heroiczne postawy lekarzy i biskupa prawosławnego ocaliły mu życie. Dziś w obecności Papieża dziękował za swoje kapłaństwo.

Drugie świadectwo okrucieństwa wojny złożył o. Jozo Puškarić, franciszkanin. Jako proboszcz w Hrvatskiej Tisinie został on w czasie wojny wraz z grupą parafian aresztowany przez Serbów i osadzony w obozie koncentracyjnym. Przeżył tam cztery miesiące bez możliwości umycia się i ogolenia, bez minimum higieny. Wielokrotnie był bity, podczas zadawanych tortur połamano mu żebra. Przed Franciszkiem składał świadectwo ufności Bogu, który postawił na jego drodze mużlanekę. To ona, wraz ze swoją rodziną, pomogła mu przeżyć wojenne piekło.

Trzecie świadectwo złożyła s. Ljubica Šekerija ze zgromadzenia Córek Bożej Miłości. Opowiedziała o swoim aresztowaniu przez muzułmanów i nakłanianiu jej do profanacji różańca. Z przyłożoną do skroni bronią zmuszana była do tego, by uznać islam za jedyną i prawdziwą wiarę. Nie zgodziwszy się na to była prześladowana, że nadszedł moment śmierci. Dziś dawała świadectwo, iż później jeden ze strzegących powiedział jej, że zagraniczni żołnierze nie zabijają, i pozwolił jej odejść. Tak więc przez obcych wojskowych została porwana i obcy wojskowi przywrócili jej wolność. Kiedy wróciła do swojego klasztoru, wszystkie współsiostry trwały w kaplicy, poszcząc i modląc się o ocalenie jej życia.

Po wysłuchaniu przemówień Ojciec Święty powiedział, że miał przygotowane przemówienie, ale świadectwa poruszyły go tak bardzo, że woli powiedzieć kilka słów spontanicznie. Natomiast przygotowane przemówienie przekazał wszystkim w formie pisanej.

Jedną z myśli szczególnie mocno zaznaczonych przez Franciszka było to, że nie wolno porzucić pamięci. Pamięć potrzebna jest bowiem, żeby czynić pokój.

„Nie macie prawa zapominać waszej historii. Nie po to, by się mścić, lecz by czynić pokój. Nie po to, by zdumiewać się nad rzeczami dziwnymi, ale by miłować tak, jak oni umiłowali. W waszej krwi, w waszym powołaniu jest powołanie i krew tych trojga męczenników i wielu innych sióstr, księży, seminarzystów. Św. Paweł w Liście do Hebrajczyków pisze, by nie zapominać o naszych przodkach, którzy dali nam wiarę i przekazali sposób jej przeżywania. Ten sam Paweł mówi nam: nie zapominać o Jezusie Chrystusie, pierwszym męczenniku. A ci poszli śladami Jezusa” – powiedział Papież.

Natomiast w przekazanym duchownym tekście Franciszek dziękuje kapłanom i zakonnikom za służbę, jaką każdy z nich pełni dla Ewangelii i Kościoła. Przypomina, że przybył do Bośni i Hercegowiny „jako pielgrzym pokoju i dialogu, aby utwierdzić i dodać otuchy braciom w wierze, a zwłaszcza wam, powołanym do pracy na pełny etat w winnicy Pańskiej”. Papież zapewnia, że ma świadomość, iż sytuacja liczebnej mniejszości Kościoła Katolickiego w tym kraju, a także niepowodzenia posługi sprawiają niekiedy, że czują się oni jak uczniowie Jezusa, którzy „całą noc ciężko pracowali, nic nie ułowili” (por. Łk 5, 5). Ale to właśnie w takich chwilach, jeśli powierzamy się Panu, doświadczamy siły Jego Słowa i mocy Jego Ducha, odnawiających w nas ufność i nadzieję.

Franciszek pisze także o misji, jaką kapłani i osoby zakonne mają obecnie w tym kraju do spełnienia. „Co dla kapłana i osoby konsekrowanej znaczy dzisiaj, tutaj w Bośni i Hercegowinie, służyć Bożemu «stadu»? Myślę, że oznacza to realizowanie duszpasterstwa nadziei, strzegąc owiec, które są w owczarni, ale także

wychodząc na poszukiwanie tych, które oczekują Dobrej Nowiny i nie potrafią o własnych siłach znaleźć lub odnaleźć na nowo drogi prowadzącej do Jezusa. Spotykamy ludzi tam, gdzie żyją, a także tej części «stada», która znajduje się poza ogrodzeniem, z dala, a czasami nie znając jeszcze Jezusa Chrystusa. Zadbanie o formację katolików w wierze i w życiu chrześcijańskim. Zachęcanie wiernych świeckich, by aktywnie uczestniczyli w misji ewangelizacyjnej Kościoła. Dlatego zachęcam was, byście rozwijali katolickie wspólnoty otwarte, «wychodzące ku światu», zdolne do gościnności i spotkania oraz odważnie świadczące o Ewangelii».

Franciszek przypomina, że w dawaniu świadectwa najważniejsze jest być blisko ludzkich potrzeb materialnych i duchowych. „Ksiądz, osoba konsekrowana są powołani do tego, by żyć niepokojami i nadziejami swojego ludu; do działania w konkretnych sytuacjach swoich czasów, często naznaczonych napięciami, niezgodą, nieufnością, niepewnością i ubóstwem. W obliczu sytuacji najboleśniejszych prośmy Boga o serce potrafiące się wzruszyć, zdolne do empatii. Nie ma lepszego świadectwa, niż być blisko ludzkich potrzeb materialnych i duchowych. Naszym zadaniem, zadaniem biskupów, kapłanów i zakonników jest sprawienie, by ludzie odczuwali bliskość Boga, Jego rękę pocieszającą i uzdrawiającą; opatry-

wanie ran i łez naszego ludu; nieustanne otwieranie serca i wyciąganie ręki do tych, którzy nas proszą o pomoc, jak i do tych, którzy, być może z powodu wstydu, o nią nas nie proszą, ale bardzo jej potrzebują. W związku z tym pragnę wyrazić moje uznanie dla siostr zakonnych za to wszystko, co wielkodusznie czynią, a przede wszystkim za ich wierną i troskliwą obecność” – powiedział Papież.

Na koniec Franciszek zachęca kapłanów, zakonników i zakonnice, by pełnili swoją posługę z radością, a swoją postawą dawali dobry przykład seminarzystom i tym, których Bóg powołuje do swej służby.

Za: [Radio watykańskie](#)

SERCANIE NA AUDIENCJI U PAPIEŻA

Miłosierni we wspólnocie z ubogimi”. Pod takim hasłem obradowała w Rzymie od 18 maja do 6 czerwca kapituła generalna zgromadzenia księży sercanów. Spotykając się z jej uczestnikami, Papież przekazał im przesłanie w formie pisemnej. Zwrócił w nim uwagę, że życie zakonne polega na realizacji ewangelicznych Błogosławieństw.

Jedno z nich brzmi: „Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią” (Mt 5, 7). Wynika stąd, że zakonnicy są powołani, by być miłosiernymi. Chodzi o to, by przez modlitwę, rozważanie Pisma Świętego i sprawowanie Eucharystii całe ich życie „było drogą wzrastania w miłosierdziu Bożym – pisze Ojciec Święty do księży sercanów. – W takiej mierze, w jakiej stajemy się świadomi darmowej miłości Boga i przyjmujemy ją w nas samych, wzrastają także nasza łagodność, zrozumienie i dobroć względem osób znajdujących się obok nas”.

Franciszek wskazuje, że Bożego miłosierdzia doznaje się we wspólnocie zakonnej: „Wiąże się to z wysiłkiem, by cieszyć się coraz bardziej miłosierdziem, jakie świadczą nam zakonni współbracia, i darzyć ich bogactwem naszego miłosierdzia”. Papież zwraca uwagę, że termin „miłosierdzie” stanowi syntezę Ewangelii. Jest to poniekąd „oblicze” Jezusa. Ukazał On je, gdy „wychodził na spotkanie wszystkim, uzdrawiał chorych, zasiadał do stołu z grzesznikami, a przede wszystkim, gdy przybity do krzyża przebaczył; tam widzimy oblicze Bożego miłosierdzia” – podkreśla

Ojciec Święty. Stwierdza dalej, że Chrystus wzywa zakonników do przekazywania tej miłości przede wszystkim tym, którzy są ostatni i najubożsi.

Sercanie winni zatem dawać świadectwo miłości, napotykając sytuacje przeżywane przez ludzi słabych i ubogich. Franciszek zachęca ich do wypracowania „stylu miłosierdzia”. Mają oni odpowiadać odczono na aktualne potrzeby i być czynnie obecni na polu ewangelizacji. „Usiłujcie zwłaszcza, nawet gdyby to wymagało poświęceń, otwierać się na te szczególne potrzeby, które są znamienne dla chorób, na jakie cierpi współczesne społeczeństwo” – pisze Papież do zgromadzenia księży sercanów.

Za: [Radio watykańskie](#)

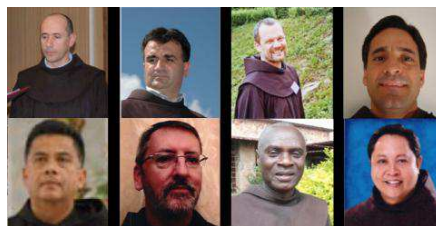
NOWE DEFINITORIUM BRACI MNIEJSZYCH

Podczas trwającej w Asyżu Kapituły Generalnej naszego zakonu, w Wigilię Zesłania Ducha Świętego, dokonano wyboru braci na urząd definitoriów, którzy wraz z ministrem i wikariuszem generalnym, będą tworzyć definitorium generalne.

Tuż po godz. 12.00, ogłoszono nowo wybranych definitoriów:

• Europa: br. Antonio Scabio (Włochy), Br. Ivan Sesar (Chorwacja) i Br. Lóránt Orosz (Węgry);

• Ameryka Łacińska: Br. Valmir Ramos (Brazylia) i Br. Ignacio Ceja Jiménez (Meksyk);

• Konferencja anglojęzyczna: Br. Caoimhín Ó Laoide (Irlandia);

• Afryka: Br. Nicodeme Kibuzehose (Kenia);
• Azji i Oceanii: Br. Lino Gregorio Redoblando (Filipiny)

Po południu, pomimo deszczu, członkowie kapituły mieli czas na zwiedzanie Asyżu, jak również na przekazanie wszystkich wiadomości do swoich prowincji i kustodii. Następnie w bazylice Porcjunkuli została odprawiona Uroczysta Eucharystia z formularza Wigilii Zesłania Ducha Świętego, co stało się okazją do jeszcze mocniejszego wywołania pomocy Ducha Świętego, prawdziwego ministra generalnego zakonu.

Za: www.panewniki.franciszkanie.pl

BRATERSKIE SPOTKANIE W SACRO CONVENTO

W kolejnych dniach kapituły przyjęto sprawozdanie rektora Papieskiego Uniwersytetu Antonianum s. Mary Melone SFA; wysłuchano relacji braci pracujących w Chinach, a następnie podjęto pracę nad formułowaniem mandatów kapituły i redakcją dokumentu końcowego.

Dnia 3 czerwca, w godzinach wieczornych, miała miejsce kolejna celebrowana liturgia. Bracia zgromadzili się w Sacro Convento, u grobu św. Franciszka, gdzie uczestniczyli we wspólnych nieszpórach, którym przewodniczył kustosz sanktuarium o. Mauro Gambetti OFM Conv. W

okolicznościowej homilii o. Kustosz wyszedł od słów św. Franciszka, zawartych w Testamencie, które odnoszą się do doświadczenia spotkania z trędowatymi, a następnie odniósł się do dziękczynienia za dar wspólnoty, które Biedaczyna z Asyżu wyraził w słowach "Pan dał mi braci..."

Jego słowa bardzo korespondowały z przesłaniem, jakie kilka dni wcześniej do braci kapitulnych skierował o. Marco Tasca OFM Conv, Minister Generalny Braci Mniejszych Konwentualnych, który zachęcał, by pozostawić na boku brzemie historii, które niejednokrotnie dzieli braci, a skupić się na duchu braterstwa, który nas bardzo jednoczy.

Po nabożeństwie bracia kapitulni zostali zaproszeni do refektarza na okolicznościową kolację. Podczas tego spotkania słowa wypowiedziane podczas liturgii "stały się ciałem", gdyż polscy bracia mniejsi konwentualni, ze szczególną troską zaopiekowali się braćmi mniejszymi z konferencji północnośrodkowej (za co składamy podziękowania).

Za: www.franciszkanie.com

„LIST RODZINNY” GENERALA SALEZJANÓW

Jest po to, aby można było się spotkać, podzielić szczególnie chwilami z życia Rodziny Salezjańskiej (takimi, jak Spotkanie przełożonych i koordynatorów Rodziny Salezjańskiej) i przyjrzeć się najpiękniejszemu świadectwu, jakie w ostatnim czasie wniósł ten szeroki ruch osób oddanych zbawieniu młodzieży. Takie są główne cele "Listu rodzinnego" Przełożonego Generalnego, opublikowanego dzisiaj na odnowionej stronie internetowej Zgromadzenia Salezjańskiego.

Pismo rozpoczyna się wyjaśnieniem sensu tego rodzaju listu, który różni się od listów opublikowanych w Dokumentach Rady Generalnej, ponieważ jest rozumiany jako "bardzo rodzinny wyraz dzielenia się wiadomościami, prostymi refleksjami dotyczącymi życia, marzeń i różnych wydarzeń". W przypadku tej formy komunikacji, jaką będą listy rodzinne, Przełożony Generalny mówi także o częstotliwości ich ukazywania się ("zwyczajnie w miesiącach kwiecień-maj i w październiku") i wspomina również o innej formie, jaką jest filmik video z cyklu "Droży współbracia", zaznaczając, że podobnie jak te filmiki, także listy rodzinne będą tłumaczone na 20 języków, by mogły dotrzeć do jak największej liczby serc odbiorców.

Ks. Á.F. Artime przypomina także o "jedynym w swoim rodzaju" i "historycznym" znaczeniu Spotkania przełożonych i głównych koordynatorów Rodziny Salezjańskiej, jakie miało miejsce w Turynie w okolicy uroczystości Księdza Bosko: wydarzenia znaczącego głębokim dzieleniem się charyzmatycznym, duchowym i ludzkim, którego celem było "odnowienie naszego zaangażowa-

nia i postannictwa na rzecz młodzieży świata, zwłaszcza najuboższej, opuszczonej i wykluczonej; stanowiącego "wyznanie wiary chrześcijańsko-salezjańskiej".

Na koniec Przełożony Generalny przywołuje niektóre "wiadomości mówiące o tym, jak wiele Pan czyni poprzez Rodzinę Salezjańską na rzecz najbardziej potrzebujących": służba na rzecz uchodźców z Południowego Sudanu, jak i dzieci osieroconych z powodu eboli w Sierra Leone; pomoc dla ludności dotkniętej klęskami naturalnymi (Filipiny, Nepal), jak i tej doświadczanej wojną (Ukraina, Syria, Jemen); heroiczne świadectwa, jak to byłego wychowanka salezjańskiego Akasha Bashira w Pakistanie, czy też – cicha, ale skuteczna praca, jaką salezjanie i członkowie Rodziny Salezjańskiej realizują w wielu częściach świata.

Za: www.infoans.org

BLISKA BEATYFIKACJA WSPÓŁZAŁOŻYCIELKI SERCANEK

Bliższą jest już beatyfikacja współzałożycielki sióstr sercanek. Jeden z dekretów Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, do których promulgowania Papież upoważnił wczoraj na audiencji prywatnej jej prefekta kard. Angelo Amato, dotyczy

cu du przypisywanego wstawiennictwu s. Klary Szczęsnej.

Ludwika Szczęsna urodziła się w wiosce Cieszki na Mazowszu w pamiętnym roku 1863, podczas powstania styczniowego. Odczuwając powołanie w czasach, gdy rosyjskie władze zakazały życia zakonnego, wstąpiła potajemnie do jednego ze zgromadzeń niehabitowych założonych przez bł. o. Honorata Koźmińskiego OFM Cap (Zgromadzenie Sług Jezusa). Na jego

polecenie udała się potem do Krakowa, by pomóc św. Sebastianowi Pelczarowi, przyszłemu biskupowi przemyskiemu, w opiece nad dziewczętami. Z nim razem, przyjmując imię zakonne Klara, założyła – możliwe w zaborze austriackim – habitowe zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego. Przełożoną generalną sercanek była do końca życia. S. Klara Szczęsna zmarła w Krakowie w 1916 r.

Bliskie jest też wyniesienie do chwały ołtarzy kolejnych 41 męczenników XX wieku, którzy oddali życie za wiarę w Chrystusa, ginąc z rąk komunistów. Ich męczeństwa dotyczą dekrety wspomnianej dykasterii, których promulgowanie autoryzował Ojciec Święty na tej samej audyencji. 26 z nich to ojcowie i bracia kapucyni, zamordowani w 1936 r. w Hiszpanii. Pozostali męczennicy ponieśli śmierć w Laosie w latach 1954-1970. Są to: laotański ksiądz Joseph Thao Tien i 10 misjonarzy zagranicznych (kapłanów z

paryjskiego Stowarzyszenia Misji Zagranicznych i ze Zgromadzenia Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej) oraz 4 świeckich Laotańczyków. Dodajmy, że już przed miesiącem Kongregacja Spraw Kanonicznych promulgowała dekret o męczeństwie włoskiego misjonarza oblata i laotańskiego świeckiego katechisty. Zostali oni zabici przez Pathet Lao w tym rządzonej do dziś przez komunistów kraju południowo-wschodniej Azji, w 1960 r.

Pozostałe dekry, do których promulgowania Franciszek upoważnił wczoraj wspomnianą dykasterię, dotyczą cudu przypisywanego wstawiennictwu brazylijskiego kapłana diecezjalnego Francisco Victora zmarłego w 1905 r. oraz heroiczności cnót czworga włoskich sług Bożych. Wśród nich jest dwóch księży i dwie zakonnice. Troje z nich to założyciele zgromadzeń zakonnych.

Za: [Radio watykańskie](#)

HISTORYCZNE BOŻE CIAŁO W CHICAGO

W sobotę 6 czerwca (w przededniu Bożego Ciała obchodzonego w USA w niedzielę 7 czerwca) odbyła się po raz pierwszy w historii miasta Chicago, modlitewna procesja z Najświętszym Sakramentem w trzech językach (polskim, angielskim i hiszpańskim). To wydarzenie było głównie skierowane do młodzieży Chicago i okolic. Jednak udział w niej wzięli także licznie zgromadzeni wierni z wielu parafii i mieszkańcy miasta, którzy spontanicznie dołączyli się do procesji.

Modlitewną procesję zorganizowali chrystusowcy: ks. Robert Będziński z kościoła Św. Trójcy w Chicago i ks. Tomasz Dzida z Lombard we współpracy z liderami wspólnot, oraz grupami młodzieżowymi działającymi w swoich parafiach. Obecny był także ks. Krzysztof Janicki z Oshawy w Kanadzie.

Procesja wyruszyła z kościoła św. Piotra w centrum miasta i przeszła głównymi ulicami zatrzymując się w najbardziej znanych

miejscach miasta: przy Daley Plaza, w Millenium Park (przy Cloud Gate), i przy Campus DePaul Center.

Na całej trasie młodzież rozdawała ewangelizacyjne ulotki z hasłem: „Jezus wyszedł do Ciebie, teraz ty przyjdź do Niego na Mszę!”. Ks. Tomasz Dzida SChr. Za: www.chrystusowcy.pl

W MOSKWIE ODNOWIONY JEZUICKI INSTYTUT TOMISTYCZNY

Po przeprowadzonej rok temu gruntownej reorganizacji katolickiego Instytutu św. Tomasza z Akwinu w Moskwie kończy się tam pierwszy rok akademicki. Cykl pięcioletni został zastąpiony dwuletnimi studiami podyplomowymi, a zamiast jednego kierunku religioznawstwa stworzono trzy nowe: teologia, duchowość i psychologia oraz chrześcijaństwo i sztuka. W wywiadzie udzielonym agencji Blagovest-Info rektor moskiewskiego Instytutu św. Tomasza z Akwinu o. Tomás García SJ opowiedział o jego historii, celach i perspektywach działania.

Instytut założony przez jezuitów w 1997 r. jest kontynuacją uczelni College Teologii im św. Tomasza z Akwinu, powstałej w roku 1991 po utworzeniu administratury apostołskiej dla katolików obrządku łaciń-

skiego w europejskiej części Rosji. W ramach swojego, jak się wyraził ojciec rektor, unikalnego programu kształcenia Instytut przywiązuje szczególną uwagę do dialogu w międzykulturowym, wieloetnicznym i międzywyznaniowym środowisku przy zachowaniu wzajemnego szacunku i wolności.

Studenci mogą zajmować się badaniami nad filozofią, teologią w aspektach socjologicznych, psychologicznych przejawów kulturowych różnych religii świata.

Oprócz katolików w zajęciach Instytutu uczestniczą prawosławni i protestanci. Zajęcia prowadzą profesorowie wyższych uczelni moskiewskich. Instytut organizuje konferencje i sympozja naukowe, na które przyjeżdżają uczeni z całego świata.

Szczególnym zainteresowaniem uczestników cieszy się problem wzajemnych relacji między wiarą a nauką. Instytut posiada własne wydawnictwo, a o. Tomás García kieruje jako redaktor naczelny periodykiem Symbol, poświęconym dialogowi prawosławno-katolickiemu. Jego zdaniem dialog to „konik” Instytutu, podstawa wszystkich programów badawczych i kształcenia. „Dialog nie jest czymś danym raz na zawsze; słyszeć i rozumieć się wzajemnie to umiejętność, której należy się stale uczyć” – podsumował swoją wypowiedź rektor tej uczelni.

Za: [Radio watykańskie](#)

MSZA ENNIO MORRICONE U JEZUITÓW W RZYMIE

W środę 10 bm. w kościele księży jezuitów Del Gesu w centrum Rzymu odbędzie się prawykonanie pierwszej Mszy, skompono-

wanej przez Ennio Morricone. Włoski autor muzyki filmowej zadedykował ten utwór papieżowi Franciszkowi – jego oficjalny tytuł brzmi bowiem „Missa Papae Francisci”. W wywiadzie dla mediolańskiego dziennika „Corriere della Sera” kompozytor

ujawnia, że osobiście przekazał partyturę papieżowi. – Jego współpracownicy oddalili się i zostawili nas samych. Z wrażenia nie byłem w stanie nic powiedzieć. On milczał i też nic nie mówił, patrzył na mnie, czekał. Tak przez długich pięć minut. Nie wiem, czy o mnie słyszał, oczywiście nie pytałem go o to – wyznał Ennio Morricone i wyraził swoją opinię o papieżu Bergoglio: „Ten papież jezuita jest nadzwyczajny ze względu na swoją prostotę, jak i na to, że eliminuje ideę władzy Kościoła”.

W swej Mszy autor dwukrotnie wykorzystał motyw muzyki do filmu „Misja” z 1986 r. w reżyserii brytyjskiego reżysera Rolanda Joffe, co uzasadnia faktem, że opowiadał on o jezuickich redukcjach w Paragwaju. Film otrzymał Oscara, Złotą Palmę w Cannes i wiele międzynarodowych nagród. W wywiadzie Morricone ubolewa nad zaniedbaniem przez Kościół muzyki sakralnej na rzecz „brzdąkania na gitarach”, jak to określa. Podobne zdanie na ten temat, jak zauważa, ma przewodniczący Papieskiej Rady ds. Kultury, kard. Gianfranco Ravasi. Za: www.deon.pl

DRAMAT ZAKONNIC W ...WINDZIE

Dramatyczne chwile przeżyły w miniony weekend dwie zakonnice ze zgromadzenia sióstr marystek w Rzymie. Od piątku do poniedziałku były zablokowane w windzie. Siostry mają 58 i 68 lat. Pochodzą z Irlandii i Nowej Zelandii. Do Rzymu przyjechały na odpoczynek po misjach.

Na weekend zostały same w domu zgromadzenia nieopodal Watykanu.

W piątek obie zacięły się w windzie, żadna z nich nie miała przy sobie telefonu. Uratowała je dopiero kucharka, która w poniedziałek przyszła do pracy. Klasztor zastała zamknięty, nikt nie odpowiadał na dzwonek, więc powiadomiła policjantów,

którzy po wejściu do środka usłyszeli wołanie o pomoc. Siostry były wycieńczone, tym bardziej, że w Rzymie panują już upały. Trzydniowe uwięzienie spędziły na modlitwie, przede wszystkim różańcowej. Po uwolnieniu, zostały odwiezione do pobliskiego szpitala.

Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykanskie)

Zapowiedzi wydarzeń

W KOBYLANCIE III SALETYŃSKIE SPOTKANIE DZIECI

Ciekawi goście, wspólna modlitwa, taniec i wiele radości – te i inne atrakcje jeszcze przed rozpoczęciem wakacji czekają na najmłodszych w Kobylance.

Księża Misjonarze Saletyni zapraszają uczniów szkoły podstawowej wraz z kapłanami, siostrami zakonnymi i opiekunami na III Saletyńskie Spotkanie Dzieci. Odbędzie się ono w dniach 12–14 czerwca 2015 roku w sanktuarium Pana Jezusa Ukrzyżowanego w Kobylance k. Gorlic. Hasłem tych trzech dni będzie zdanie: „Jesteśmy dziećmi Króla!”.

Podczas tegorocznego spotkania wystąpią goście, którzy pomogą uczestnikom zrozumieć, co znaczy być ukochanym dzieckiem Boga, wspaniałego Króla świata. W piątek uczestnicy będą mogli skorzystać z sakramentu pojednania, który poprzedzi konferencja ks. Pawła Golemo MS, duszpasterza dzieci i młodzieży z Warszawy. W sobotę dzieci spotkają się z Jolantą Janson, autorką audycji *Radiowa*

Akademia Sztuk Pięknych dla Dzieci w Radiu VIA oraz organizatorką wielu akcji charytatywnych na rzecz dzieci. Konferencję wygłosi także duszpasterz dzieci i młodzieży z Szywnaldu ks. Grzegorz Sroka. W niedzielę uroczystej Eucharystii przewodniczyć będzie asystent prowincjalny ks. Robert Głodowski MS z Warszawy.

Organizatorzy zapewniają wszystkim uczestnikom i opiekunom: ubezpieczenie, ochronę przed deszczem i słońcem w postaci ogromnego namiotu, noclegi w szkołach, internatach i bursach, transport, opiekę medyczną na miejscu oraz posiłki. Pełny koszt spotkania z noclegiem i wyżywieniem – 90 zł od osoby; częściowy bez noclegu z wyżywieniem – 70 zł.

Szczegółowe informacje dotyczące programu oraz organizacji można również znaleźć na stronie internetowej www.dzieci.saletyni.pl oraz na profilu Facebooka www.facebook.com/SaletynskieSpotkanieDzieci.

ZAPOWIEDZ KORONACJI OBRAZU MATKI BOŻEJ W RADZIEJOWIE

16 sierpnia 2015 r. o godz. 12.30 zostanie ukoronowany łaskami słynący obraz Matki Bożej Nieustającej Pomocy w kościele Podwyższenia Krzyża Świętego w Radziejowie. Aktu koronacji dokona ks. Bp Wiesław Mering, Ordynariusz wrocławski. Już dziś na tę ceremonię serdecznie zapraszają OO. Franciszkanie z konwentu w Radziejowie na Kujawach. Jest wiele

powodów, abyśmy 16 sierpnia br. udali się z pielgrzymką do Radziejowa. Nie chcemy ich tutaj wymieniać. Ważne jest bowiem to, że mamy niepowtarzalną okazję, by przez swoją obecność oddać Maryi akt naszej największej czci.

Warto wspomnieć, że już wcześniej, bo 14 września 2014 r. kościół Podwyższenia Krzyża Świętego w Radziejowie został ustanowiony Sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Uroczystej Eucharystii przewodniczył wówczas i homilię wygłosił ks. biskup Wiesław Mering, ordynariusz wrocławski, Mszę Świętą koncelebrowali o. Prowincjał Wiesław Pyzio, duchowni franciszkańscy z prowincji warszawskiej oraz kapłani diecezji wrocławskiej. Przy nadzwyczaj tłumnie zgroma-

dzionej rzeszy wiernych, dziekan dekanatu radziejowskiego, ks. Stanisław Łosiakowski odczytał dekret w sprawie ustanowienia sanktuarium.

Pod koniec uroczystości, o. Prowincjał wygłosił akt zawierzenia Matce Bożej Nieustającej Pomocy parafii radziejowskiej, prowincji warszawskiej i diecezji wrocławskiej. W imieniu wspólnoty zakonnej, parafian i sympatyków kościoła, wyrazy wdzięczności za akt ustanowienia sanktuarium złożył gwardian, a zarazem proboszcz parafii i kustosz sanktuarium, o. Mariusz Kapczyński.

Najstarszym świadectwem łask otrzymywanych za wstawiennictwem obrazu Maryi są słowa ojca Alojzego Karwackiego, spisane podczas wizytacji prowincjalnej w 1905 r. Jak zauważył o. Karwacki, tuż po sprowadzeniu Wizerunku w radziejowskiej świątyni ojców franciszkanów nastąpił szczególnie silny rozwój kultu maryjnego. Potwierdzały to liczne wota, wspomniane w 1927 r. na łamach Przewodnika Katolickiego przez ks. Jana Wiczorka, diecezjalnego administratora kościoła.

Liczne świadectwa przekazywane ustnie oraz zawarte w księgach próśb i podziękowań stanowią dowody cudów przypisywanych wstawiennictwu Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Dominują tu opisy nadzwyczajnych uzdrowień, pojednania małżeństw, powrotów do wiary zerwania z nałogami, wyjścia z depresji, ochrony przed wypadkami, a także podziękowania za poczęcie dziecka, ocalenie dziecka poczętego, otrzymanie pracy czy zdanie egzaminów. *Małgorzata Iglewska*

Zobacz: www.radziejow-franciszkanie.pl

Witryna Tygodnia

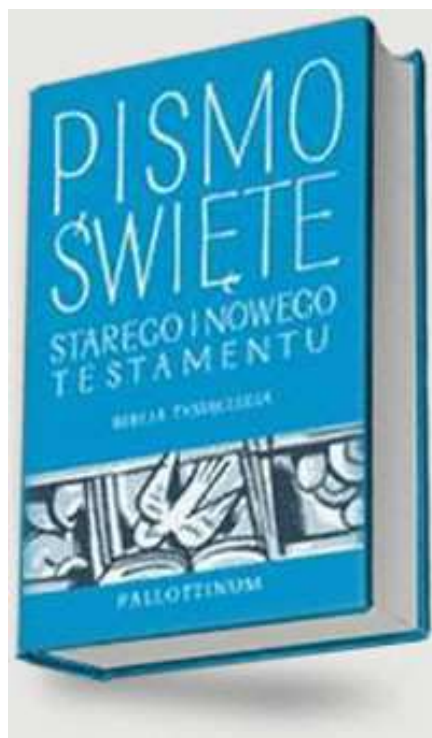
50-LECIE „BIBLIJ TYSIĄCLECIA”

Biblia Tysiąclecia to polski przekład Biblii z języków oryginalnych. Zainicjowany został przez opactwo benedyktynów tyńskich z Krakowa, a wydany po raz pierwszy w 1965 r. przez Wydawnictwo Księży Pallotynów – Pallottinum. Było to pierwsze w Kościele katolickim tłumaczenie całej Biblii na język polski od ponad 350 lat, czyli od wydania Biblii ks. Jakuba Wujka.

O planach stworzenia Biblii Tysiąclecia poinformował we wrześniu 1958 r. na odbywającym się w Lublinie zjeździe teologicznym benedyktyn o. Augustyn Jankowski OSB. Ponieważ środowisko naukowe KUL nie zdecydowało się wtedy na własne tłumaczenie, więc Opactwo Tyńskie wraz z Wydawnictwem Pallottinum we wrześniu 1959 r. podjęło się realizacji tego projektu. Redaktorem naukowym wydania został o. Jankowski OSB, a redaktorem wydania ze strony Wydawnictwa Pallottinum – ks. Kazimierz Dynarski SAC, wspólnie podejmowali oni główne decyzje dotyczące publikacji. Tłumaczenie nazwano początkowo Biblią Tyńską ze względu na źródło inicjatywy, którym był zakon benedyktynów z Tyńca. Ponieważ ukazało się ono na rok przed milenijną rocznicą chrztu Polski, określono je ostatecznie jako Biblia Tysiąclecia. Innym wytłumaczeniem ostatecznego tytułu tego dzieła było novum podjęte przez zespół polskich biblistów i Wydawnictwo Pallottinum pierwszego w naszej 1000-letniej historii zbiorowego przekładu Biblii z języków oryginalnych.

Za dzień ukazania się Biblii Tysiąclecia przyjmuje się 2 sierpnia 1965 r., kiedy to dyrektor Pallottinum ks. Piotr Granato-

wicz SAC wręczył pierwsze egzemplarze Biblii Ks. Prymasowi Kard. S. Wyszyńskiemu. Jesienią tego samego roku Ks. Prymas wręczył specjalnie przygotowany egzemplarz Biblii Ojcu Świętemu Pawłowi VI.

Do dziś ukazało się pięć głównych wydań Biblii Tysiąclecia. Kolejne wydania wychodziły w latach: I – 1965, II – 1971, III – 1980, IV – 1983, V – 2000.

Nowy Testament ukazywał się w odrębnych cyklach. Osobno wydawano też Ewangelie i inne pojedyncze księgi. Do

dzisiaj ukazało się dziesięć poprawionych wydań NT.

Cała Biblia Tysiąclecia ukazywała się w postaci jednotomowej z dużą, czytelną czcionką, na cienkim papierze, tzw. p biblijnym, 40g. Jej szatę graficzną recenzenci oceniali jednoznacznie pozytywnie. Biblia Tysiąclecia stanowiła owoc pracy zbiorowej, poszczególne księgi przygotowywali różni tłumacze, przy pierwszym wydaniu wymieniono 39 osób. Gotowy przekład poddano rewizji, ujednoczeniu i korekcie literackiej. Według noty na stronie tytułowej, tłumaczenia dokonano z języków oryginalnych. Korzystano z następujących krytycznych edycji tekstów oryginalnych:

- do tekstu hebrajskiego (i fragmentów aramejskich) Starego Testamentu: Biblia Hebraica, ed. R. Kittel, A. Alt, O. Eissfeldt, Stuttgart 1945;
- do tekstu greckiego Starego Testamentu: Septuaginta..., ed.: A. Rahlfs, Stuttgart 1943, 2 tomy;
- do tekstu greckiego Nowego Testamentu: Novum Testamentum Graece et Latine, ed. A. Merk, Romae 1951.

W przypadku tekstu hebrajskiego Starego Testamentu poza tekstem masoreckim zawartym w Biblia Hebraica Stuttgartensia wykorzystano odmienne lekcje tekstowe odkryte w rękopisach z Qumran, czasami poprawiano też tekst według Septuaginty. Jedyną księgą nie przetłumaczoną z tekstów oryginalnych była Księga Psalmów. Za podstawę tłumaczenia przyjęto przekład łaciński z 1945 r., tzw. Psalterium Pianum. W księdze tej, inaczej niż w całym Starym Testamencie użyto terminu Pan, a nie Jahwe. Również

tytuły psalmów wskazywały na liturgiczne przystosowanie, np. odnosząc bezpośrednio do Chrystusa.

Wydanie poprzedzało Słowo wstępne Sługi Bożego Prymasa Polski kardynała Stefana Wyszyńskiego. Stanowiło ono nawiązanie do podobnego wstępu przed Biblią Wujkową autorstwa Stanisława Karnkowskiego, ówczesnego Prymasa Polski. Ponadto o zaangażowaniu Sługi Bożego możemy przeczytać w słowie Od Wydawcy zamieszczonym w pierwszym wydaniu: „Nie mogło być mowy o końcowym sukcesie, gdyby nie poparcie moralne i materialne, z jakim pospieszył Prymas Polski J. Em. Ks. Stefan Kardynał Wyszyński. Życzliwe zainteresowanie Prymasa Polski przez cały czas towarzyszyło powstającemu dziełu”.

Biblia Tysiąclecia jest tłumaczeniem używanym w liturgii Kościoła katolickiego w Polsce, zgodnie z Dekretem Prymasa Polski z dnia 7 marca 1966 r. Psalmi używane w liturgii mszalnej i brewiarzowej różnią się od przekładu Biblii Tysiąclecia. Poeta Marek Skwarnicki na potrzeby odnowionej Liturgii godzin przygotował w latach 1971-1976 adaptację Księgi Psalmów z pierwszego wydania Biblii Tysiąclecia. Jednocześnie benedyktyn o. Placyd Galiński OSB opracował używane w liturgii pieśni ze Starego i Nowego Testamentu. Celem obu adaptacji miało być ułatwienie recytacji oraz śpiewu grupowego. Teksty weszły najpierw w formie psalmów responsoryjnych do Lekcjonarza mszalnego, a potem (z niewielką korektą) do ksiąg Liturgii godzin wydawanych również przez Pallottinum.

Sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki, założyciel Ruchu Światło-Życie, doprowadził w latach osiemdziesiątych XX w. do wydania Biblii Tysiąclecia w małym, tzw. oazowym formacie. Warto też pamiętać, że Biblia Tysiąclecia była głównym i podstawowym przekładem, z którego korzystał św. Jan Paweł II.

Wydawnictwo Pallottinum od początku, w miarę istniejących możliwości, starało się odpowiedzieć na zapotrzebowanie i wymagania wiernych, oferując różne edycje Biblii.

Na kształt obecnego, już piątego, wydania Biblii Tysiąclecia złożyło się wiele czynników:

- przede wszystkim postęp w dyscyplinach pomocniczych biblistyki,
- kolejne dokumenty Urzędu Nauczycielskiego Kościoła dotyczące tej dziedziny,
- oraz mniej lub bardziej krytyczne recenzje.

Wszystkie aktualnie wydawane egzemplarze Biblii Tysiąclecia zawierają tekst V wydania. Na rynku dostępnych jest już ponad 50 różnych wersji edytorskich BT:

- łączne i osobne wydania Starego i Nowego Testamentu oraz poszczególnych ksiąg NT czy psalmów;
- w formatach: od mieszczącego się w dłoni aż do A4 (np. Biblia papieska);
- ubogacone grafiką, zdjęciami, reprodukcjami dzieł sztuki czy paginatorami;
- w twardej, skórzanej lub miękkiej oprawie, na nośnikach elektronicznych, a nawet jako reprint manuskryptu;
- z komentarzami i przypisami Biblii Jerozolimskiej;

- dla dzieci;
- z równoległym tekstem w języku angielskim.

Wydawnictwo nie zapomina również o podręcznikach, dokumentach kościelnych i pomocach biblijnych:

- wydano słowniki, komentarze, wstępy, wykłady Starego i Nowego Testamentu;
  - wydawane są kolejne tomy Komentarza do Pisma Świętego Starego i Nowego Testamentu (tzw. KUL-owskie);
  - obecnie wydawany jest najnowszy Komentarz teologiczno-pastoralny do Nowego Testamentu Biblii Tysiąclecia, opracowany pod kierunkiem o. Hugolina Langkammera OFM.
- Biblia Tysiąclecia przez 50 lat swojego istnienia stała się w Polsce rozpoznawalna i jest utożsamiana z rzetelnym i wiernym przekazem słowa Bożego. Wiele osób wybierając w księgarni konkretny egzemplarz Pisma Świętego, szuka na półkach jej niebieskiej okładki.

Wydawnictwo jest świadome odpowiedzialności, jaka spoczywa na wydawcy Biblii Tysiąclecia, dlatego stara się, aby jej kolejne wydania czy edycje były zawsze na możliwie najwyższym poziomie.

SERWIS INTERNETOWY

*Prowincji Zwiastowania Pańskiego
Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego
(Księża Pallotyni) nr 27/2015*

Odeszli do Pana

ŚP. O. PROF. WENANTY ZUBERT (1935-2015) OFM

W wieku 80 lat, 63 roku życia zakonnego, 57 roku kapłaństwa odszedł do Pana o. prof dr hab. hc Wenanty Zubert OFM.

Bronisław Zubert urodził się w 28 kwietnia 1935 r. w Katowicach-Ochojcu. Naukę w szkole podstawowej rozpoczął w 1942 r. W latach 1948-1950 kontynuował naukę w Niższym Seminarium oo. Franciszkanów w Nysie, a od roku 1950 w Jarocinie Wielkopolskim, którą zakończył w 1952 r. maturą prywatną. 20 sierpnia 1952 r. wstąpił do nowicjatu zakonu oo. Franciszkanów Prowincji Wniebowzięcia NMP w Polsce i przyjął imię Wenanty. W 1953 r. złożył zakonne śluby czasowe, a następnie 15 grudnia 1956 r. śluby uroczyste. W latach 1953-55 odbył w Wyższym Seminarium Duchownym oo. Franciszkanów w Opolu studia filozoficzne, a w latach 1955-1959 w Wyższym Seminarium Duchownym oo. Franciszkanów w Katowicach-Panewnikach studia teologiczne. 26 czerwca 1958 r., jako ekstern, złożył maturę przed Państwową Komisją Egzaminacyjną w Katowicach. 14 sierpnia 1958 r. przyjął święcenia kapłańskie.

Na studia w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim został skierowany w roku 1959, w którym to rozpoczął studia kanonistyczne na Wydziale Prawa Kanonicznego. W 1962 r. ukończył studia uzyskując stopień magistra i licencjata prawa kanonicznego na podstawie pracy *Przeszkoda wieku do małżeństwa w prawie żydowskim, rzymskim i germańskim*, której promotorem był ks. prof. dr hab. Józef Rybczyk. Pracę jako asystent w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim podjął 1 października 1963 r. Dwa lata później, 1 października 1965 r. został mianowany starszym asystentem. Tytuł doktora prawa kanonicznego uzyskał 13 grudnia 1967 r. na podstawie rozprawy *Małżeńska przeszkoda wieku w prawodawstwie Kościoła Zachodniego do Soboru Trydenckiego*, którą również przygotował pod kierunkiem prof. Rybczyka. Trzy lata później, w 1970 r. po raz pierwszy został stypendystą Fundacji Aleksandra Humboldta w Instytucie Prawa Kanonicznego na Wydziale Teologii Uniwersytetu Maksymiliana w Monachium. Przebywa na nim (z kilkumiesięczną przerwą od lutego do sierpnia 1972 r.), od 1 grudnia 1970 do końca listopada 1972 r. Pracę naukowo-badawczą jako stypendysta prowadzi z zakresu prawa

małżeńskiego pod kierunkiem ks. prof. dra Audomara Scheuermanna, wybitnego uczonego w dziedzinie prawa kanonicznego. Po powrocie do kraju kontynuuje pracę naukowo-dydaktyczną jako adiunkt w KUL.

W 1981 r. habilituje się na podstawie pracy *Wiedza konieczna o heteroseksualności i trwałości małżeństwa w nauce prawa kanonicznego i jurysprudencji (1517-1917)*. *Studium historyczno-prawne*. Za pracę tę otrzymuje w 1985 r. nagrodę rektora KUL. 14 października 1983 r. został powołany na stanowisko docenta na Wydziale Prawa Kanonicznego i Nauk Prawnych. W 1983 r. ponownie zostaje stypendystą Fundacji Aleksandra Humboldta i wraca do Monachium. Pobyt ten owocuje między innymi przygotowaniem do druku tłumaczenia na język niemiecki rozprawy habilitacyjnej. Książka *Das notwendige Wissen über die Verschiedengeschlechtlichkeit und den Dauercharakter der Ehe in Kanonistik und Rechtsprechung von der Reformation bis zur Promulgation des CIC (1517-1917)*. *Rechtshistorische Untersuchung* wydana została w Monachium w 1984 r. Po powrocie do kraju podejmuje zajęcia dydaktyczne w KUL z zakresu prawa zakonnego oraz od 1984 r. z prawa sakramentów. W 1984 r. zostaje Kuratorem Katedry Prawa Sakramentów. W styczniu 1991 r. wyjeżdża po raz kolejny na stypendium, tym razem na Katolicki Uniwersytet do Nijmegen (Holandia), gdzie przebywa przez pół roku.

W 1992 r. uzyskał tytuł profesora i został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego prawa kanonicznego, a w 1996 r. został mianowany profesorem zwyczajnym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Od 15 czerwca do 15 września 1996 r. po raz trzeci zostaje stypendystą Fundacji Aleksandra Humboldta w Instytucie Prawa Kanonicznego w Monachium.

W 1978 r. zostaje powołany na stanowisko wykładowcy prawa kanonicznego w Wyższym Seminarium Duchownym oo. Franciszkanów w Katowicach - Panewnikach, w którym wykłada do chwili obecnej. W 1985 r. rozpoczyna pracę w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Katowicach, a następnie od 1988 r. podejmuje wykłady z zakresu prawa małżeńskiego na Wydziale Teologii KUL w Katowicach. W 1996 r. obejmuje kierownictwo Katedry Prawa Kanonicznego na Wydziale Teologii Uniwersytetu Opolskiego w Opolu. W latach 1996 - 1998 prowadzi wykłady z zakresu prawa zakonnego i sakramentalnego w Spiskiej Kapitule na Słowacji, a 1998 - 2000 w Velehradzie w Czechach, w ramach licencjackiego studium prawa kanonicznego. Od 1 września 2008 r. do 1 października 2009 r. prof. dr hab. Bronisław W. Zubert OFM był kierownikiem Katedry Prawa Sakramentów i Instytutów Życia Konsekwentnego.

Ojciec Profesor przynależał do kilku towarzystw naukowych w kraju i za granicą. Jest członkiem Towarzystwa Naukowego KUL, Towarzystwa Kanonistów Polskich, Societas Humboldtiana Polonorum z siedzibą w Poznaniu, Consotatio Internationalis pro Studio Iuris Canonici Promovendo (Rzym) oraz Iuris Medii Aevi Consotatio (Waszyngton-Monachium).

W 2001 r. został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. W 2005 r. Medalem Komisji Edukacji Narodowej. W 2011 r. został doktorem *honoris causa* Katolickiego Uniwersytetu Pétera Pázmány w Budapeszcie.

Wieczny odpoczynek racz Mu dać Panie ...

Za: www.panewniki.franciszkanie.pl

ŚP. BR. JAN SZCZĘCH (1930-2015) OMI

3 czerwca 2015 r., o godz. 13.35, w domu oblackim w Kodniu n. Bugiem, w 85. roku życia, 64. roku powołania zakonnego, zmarł br. Jan Szczęch.

Urodził się 15 grudnia 1930 r. w Raniszowie, pow. Kolbuszowa, woj. Podkarpackie (rodzice Jaremi i Zofia z d. Kazior). Całą swoją formację zakonną odbył w Markowicach k. Inowrocławia. Wstąpił do postulatu 15 października 1949 r. Nowicjat zakończył złożeniem pierwszych ślubów zakonnych 8 września 1951 r., a śluby wieczyste złożył 8 września 1958 r.

Brat Jan pracował, jako ogrodnik, gospodarz i pszczelarz, w niewielu domach oblackich: w latach 1949-56 w Markowicach, w latach 1956-57 w Grotnikach k. Łodzi, w latach 1957-59 na Świętym Krzyżu, w latach 1959-63 w Obrze k. Wolsztyna i od 1963 r. w Kodniu n. Bugiem, gdzie odszedł do Domu Ojca w

otoczeniu współbraci i świeckich współpracowników.

Znany był ze swej wspólnotowości, łagodności i pogodnego usposobienia. Jego pasją było pszczelarstwo, którym

zajmował się kilkadziesiąt lat. Szkolił młode pokolenia pszczelarzy, nie tylko oblackich. Za swoją fachowość i zaangażowanie został odznaczony wpieryw brązową, srebrną i złotą Odznaką Polskiego Związku Pszczelarskiego, a w lutym 2015 r., najwyższą odznaką pszczelarzy medalem im. ks. dr. Jana Dzierżonia

Msza św. komunitetowa, pogrzebowa za śp. br. Jana Szczęcha OMI odprawiona będzie w piątek 05 czerwca, o godz. 13.00 w oblackim Sanktuarium i Bazylice Matki Bożej Kodeńskiej. Po Mszy św. udamy się na cmentarz oblacki. Pamiętajmy w modlitwie o naszym Współbracie: Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie!

Za: www.oblaci.pl

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO 2015

na www.zyciezakonne.pl

- Rok Życia Konsekrowanego na świecie
- Rok Życia Konsekrowanego w Polsce
- Rok Życia Konsekrowanego w Diecezjach
- Dokumenty na Rok Życia Konsekrowanego

